

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2006, sp. zn. 11 Tdo 1340/2006, ECLI:CZ:NS:2006:11.TDO.1340.2006.1

Číslo: 50/2007

Právní věta: Jestliže v době, kdy pravomocně skončilo řízení některým z rozhodnutí soudu uvedených v ustanovení § 265a odst. 2 tr. ř., měl obviněný obhájce, pak je tento obhájce oprávněn, popřípadě s ohledem na příslušná ustanovení zákona o advokacii (např. § 16 zákona č. 85/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů) i povinen podat za obviněného dovolání a účastnit se řízení o něm (§ 41 odst. 5 tr. ř.), a to bez ohledu na okolnost, že právní mocí už jinak zaniklo zmocnění tohoto obhájce, aby obhajoval obviněného. V uvedeném případě není žádný důvod k tomu, aby soud (např. k žádosti obviněného) ustanovil obviněnému nového obhájce. Pouze za situace, když se nejednalo o případ nutné obhajoby (§ 36 tr. ř.) a obviněný neměl v dosavadním řízení obhájce, soud obviněnému ustanoví obhájce pro účely podání dovolání (srov. § 265d odst. 2 tr. ř.) a účasti v dovolacím řízení, avšak jen za splnění podmínek uvedených v § 33 odst. 2, 4 tr. ř., tj. poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o právu obviněného na bezplatnou obhajobu (popřípadě na obhajobu za sníženou odměnu) a obviněný, který si sám obhájce nezvolil, požádal o jeho ustanovení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.10.2006

Spisová značka: 11 Tdo 1340/2006

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obhájce, Řízení o dovolání

Předpisy: § 265d odst. 2 tr. ř.

§ 33 odst. 4 tr. ř.

§ 41 odst. 5 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. K. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2006, sp. zn. 6 To 138/2006, v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku - Místku pod sp. zn. 5 T 151/2005.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 5. 12. 2005, sp. zn. 5 T 151/2005, byl obviněný J. K. uznán vinným pod bodem 1. výroku o vině trestným činem maření výkonu úředního

rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. b) tr. zák. a pod bodem 2. trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a byl mu za to uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců s výkonem ve věznici s ostrahou a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 roky.

O odvolání obviněného rozhodl Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 6. 2006, sp. zn. 6 To 138/2006, tak, že ho podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný J. K. prostřednictvím svého obhájce dovolání, přičemž uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V odůvodnění dovolání obviněný nejprve zrekapituloval průběh řízení před soudem prvního a druhého stupně a dále uvedl, že z důvodů v dovolání podrobně rozvedených zásadně nesouhlasí se závěry soudů o jeho vině, která je údajně prokázána jednak svědeckou výpovědí B. K., jednak jeho vlastním doznáním. V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a sám rozhodl tak, že podle § 226 písm. c) tr. ř. zprošťuje obviněného obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření v podstatě uvedl, že dovolání obviněného J. K. směřuje výlučně do oblasti skutkových zjištění, přičemž soud prvního stupně spolehlivě zjistil skutkový stav a správně jej i kvalifikoval. Proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť bylo podáno z jiného než zákonného důvodu.

Nejvyšší soud se nejdříve zabýval otázkou, zda podané dovolání obviněného splňuje všechny zákonem stanovené náležitosti (§ 265a až § 265f tr. ř.), přičemž v souvislosti s posuzováním otázky včasnosti podaného dovolání zjistil, že obviněnému J. K. soud již dne 12. 5. 2006 v rámci řízení o odvolání ustanovil obhájce (JUDr. L. P.), a to z důvodu nutné obhajoby uvedeného v § 36 odst. 1 písm. a) tr. ř. Usnesení odvolacího soudu napadené dovoláním bylo doručeno obviněnému J. K. do věznice v P. dne 9. 8. 2006 a jeho obhájci JUDr. L. P. dne 7. 8. 2006. Je třeba připomenout, že podle § 265e odst. 1 tr. ř. se dovolání podává do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Podle § 265e odst. 2 tr. ř. v případě, že se rozhodnutí doručuje jak obviněnému, tak i jeho obhájci, běží lhůta od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. V posuzovaném případě tedy začal běh dvouměsíční lhůty k podání dovolání od doručení rozhodnutí odvolacího soudu obviněnému dne 9. 8. 2006. Jak dále vyplývá z obsahu spisu, obviněný podal dovolání dne 13. 9. 2006, tedy včas, a to prostřednictvím obhájkyne Mgr. E. B., která mu byla dne 21. 8. 2006 k jeho žádosti ustanovena soudem prvního stupně pro účely podání dovolání a řízení o dovolání. Nejvyšší soud k tomuto postupu soudu připomíná ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř., podle něhož platí, že „nebylo-li zmocnění obhájce při jeho zvolení nebo ustanovení vymezeno jinak, zaniká při skončení trestního stíhání. I když zmocnění takto zaniklo, je obhájce oprávněn podat za obžalovaného ještě dovolání a zúčastnit se řízení o dovolání u Nejvyššího soudu ...“ V posuzované věci soud ustanovil obviněnému obhájce (JUDr. L. P.) již v rámci odvolacího řízení a v souladu s ustanovením § 137 odst. 2 tr. ř. byl tomuto obhájci také doručen opis rozhodnutí soudu druhého stupně, přičemž zmocnění obhájce bylo vymezeno dobou trvání důvodů nutné obhajoby. Uvedený obhájce tedy byl v souladu se shora citovaným ustanovením § 41 odst. 5 tr. ř. zcela nepochybně oprávněn (resp. v zájmu ochrany práv obviněného a ve vnitřním vztahu k němu i povinen zejména podle § 16 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů), aby podal za obviněného dovolání k Nejvyššímu soudu a aby jej dále obhajoval v řízení o dovolání. Z výše uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nebyl důvod k takovému postupu soudu prvního stupně, který by vedl k ustanovení dalšího obhájce obviněnému pro účely podání dovolání a řízení o něm. Ovšem takový závěr nic nemění na tom, že dovolání obviněného J. K. bylo podáno prostřednictvím obhájce a v zákonné dovolací lhůtě.

Pro úplnost lze také dodat, že pokud by se nejednalo o případ nutné obhajoby a obviněný neměl obhájce v průběhu řízení před soudem prvního a druhého stupně, pak po pravomocném skončení trestního stíhání mu lze ustanovit obhájce za splnění podmínek předpokládaných v ustanovení § 33 odst. 2 tr. ř., a to i s ohledem na zákonný požadavek vyplývající z ustanovení § 265d odst. 2 tr. ř., podle něhož může obviněný podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce.

Nejvyšší soud pak po zjištění, že dovolání obviněného J. K. je přípustné, bylo podáno včas, oprávněnou osobou a vykazuje zákonem vyžadované obsahové a formální náležitosti, dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v zákoně, a proto ho podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl.